

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Sara Cate
MERCY

Copyright © 2022, 2023 by Sara Cate
All rights reserved.

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06028-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

SARA KEJT

MILOST

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

Za dominatriksa u svima nama

Upozorenje

Dragi čitaocē,

Ova knjiga je na kraju ispala mrvicu mračnija od ostalih knjiga iz ovog serijala. Vrta se oko muškarca s potisnutim emocijama koji ne zna kako ispravno da izađe na kraj sa snažnim osećanjima. Na ovim stranicama pronaći ćete nešto malo **nasilja i seksualne degradacije**. Takođe ćete pronaći put ka isceljenju i prevazilaženju teškog detinjstva.

Naravno, BDSM je veoma prisutan. Trebalo bi da vas to inspiriše, ali ne i da predstavlja vodič ili priručnik za zdrave seksualne odnose. Uz pomoć nekog ko ima više iskustva od mene, dala sam sve od sebe da opišem taj životni stil na siguran i razuman način, uz pristanak, ali imajte na umu da treba da obavite sopstveno istraživanje pre nego što se otisnete u bilo šta novo ili potencijalno opasno.

Zabavite se i uživajte!

Prolog

Sedam godina ranije
Megi

„I tako je držim za kosu i oboje smo u onom trenutku kada je pogledam u oči i kažem joj: 'Sad budi dobra devojčica i popuši mi kurac.' Sledeće što vidim jeste kako ona podiže pesnicu i zabada mi je pravo u lice.“

Umalo sam se zagrcnula šardoneom. Moj prijatelj Emerson, koji je sedeo s druge strane stola, zabavljao nas je svojim najnovijim traumama iz spavaće sobe. Uvek nešto s tim tipovima. Svakog četvrtka sastajemo se na piću i svi pričaju neke neobične priče o seksualnim avanturama kako bi nas počastili, a ja samo sedim na kraju stola i pitam se kako sam prokleta dospela tu.

Dok su muškarci reagovali namigivanjem i psovkama, tiho sam pronašla reči kojima mogu da doprinesem razgovoru.

„Mislim da joj se to nije dopalo“, rekla sam, usiljeno se smejući i, naravno, mislili su da se šalim, odgovarajući sopstvenim sarkastičnim komentarima.

„Misliš?“, odgovorio je Emerson, s bolnim osmehom na licu, prislonivši flašu piva umesto pakovanja leda na masnicu na licu.

Emersona sam upoznala pre nekoliko godina kada sam organizovala neki događaj za njegovu neuspešnu startup kompaniju. Nakon toga je počeo da radi za ovu kompaniju i preklinjao me da mu se pridružim. Za razliku od većine muškaraca s kojima radim, Emerson moju asertivnost ne smatra pretnjom. Deluje mi da me ceni zbog svega onoga što mi drugi zameraju.

Sklona sam opsesivnoj kontroli. Dobra sam u delegiranju poslova i u naređivanju. I ne dozvoljavam drugima da me ponižavaju ili tretiraju kao da sam glupa. I upravo zbog toga sam prihvatila posao s Emersonom.

Da li prezirem kompaniju za koju radimo? Svakako. U haosu je, neorganizovana, korumpirana i vode je imbecili.

Ali volim da radim s ovom trojicom. Emerson, Gareth i Hanter su retkost. Oni me ne ignorišu niti umanjuju vrednost mojih ideja. Obično me slušaju i tretiraju me kao prijatelja, što je očigledno i večeras. Iako ne mogu baš da doprinesem njihovim ludim, seksi pričama.

Hoću da kažem... to su tri samca u najboljim godinama života. Ne mogu da kažem da sam baš iznenađena.

„Mislio sam da se odlično slažemo“, rekao je Emerson i delovalo je da je iskreno utučen nakon svog propalog pokušaja da bude makar malo avanturistički nastrojen u spavaćoj sobi. „Delovala je dovoljno perverzno, i izgledalo je da je u toj priči, ali pretpostavljam da sam pogrešio. Očigledno ne voli malo degradacije u seksu.“

Otpila sam gutljaj vina, ne odgovarajući na taj poslednji komentar. Možda bi trebalo da Emersonu objasnim da ne vole sve žene degradaciju. Postoji velika šansa da je bila toliko ponižavana da je izgradila odbrambeni mehanizam. Ili bih Emersonu mogla da otkrijem malu tajnu da žene „izgledaju kao da im se to sviđa“ češće nego što to jeste slučaj.

Kladim se da s njom to *jeste* bio slučaj. Emerson je zgodan i samouveren, i verovatno je sjajan u krevetu. Međutim, ukoliko bi mene neki muškarac ikad tako povukao za kosu, i ja bih ga udarila u lice.

„Jebote, čoveče“, rekao je Gareth, mršteći se. „Mislim da je sranje što ne postoji način da se ljudi spoje po nastranim stvarima koje vole da rade u spavaćoj sobi.“

Dok su mu se ostali smejali, ja sam se zamislila.

„Jebeno sam ozbiljan. Kako bi bilo lepo kada biste mogli da se nađete s nekim ko voli ista uvrnuta sranja kao i vi. Ne biste to morali da krijete ili da se stidite zbog stvari od kojih vam ovlaže gaćice.“

Tad sam se nasmejala, jer bi cela ta scena s Emersonom bila izbegnuta da je jednostavno porazgovarao s partnerkom, a činjenica da Gareth ozbiljno misli kako bi neka aplikacija rešila taj problem je smešna. *Muškarci*.

„Ti si jebeno lud, Garete“, rekao je Hanter, a pored njega je sedela njegova devojka Izabel.

„Nisam“, usprotivio se Garet. „Ko ovde nema neke čudne seksualne želje koje je oduvek želeo, ali se previše plašio da traži? Mislim, očigledno, Emerson se ne plaši da traži.“

Usledilo je još smeha i ruganja; zadirkivali su Gareta jer uvek shvataju kao šalu sve što on kaže. A pretpostavljam i ja, jer je ono što predlaže lako zamisliti – iz muške perspektive. Bez srama. Bez straha. Bez jezivih seronja koje žele da vas iskoriste. U savršenom svetu bi neka slična aplikacija bila sjajna. Međutim, mi ne živimo u savršenom svetu, a Garet nema predstavu o tome kako bi se žene zbog toga osećale.

„Slušajte. Ozbiljan sam“, odgovorio je Garet. „Od svih sranja koja ste radili, koja je jedina stvar koju biste želeli da tražite? Svi znate da imate nešto. Pa, da čujemo.“

„Ti prvi“, rekla sam, vraćajući loptu na njegov teren.

„Dobro.“ Nakon što je ispravio kičmu i skupio hrabrost, objavio je: „Ja volim da gledam.“

Odolela sam porivu da prevrnem očima. Naravno da voli da gleda. To nikoga ne iznenađuje. Međutim, muškarci su i dalje pokazivali interesovanje, pa sam se zavalila u stolicu i osmehnula. Kada smo došli do Hantera, izbegao je da bilo šta kaže, naravno. Ali smerna crvenokosa devojka s njegove desne strane s ponosom je objavila svoju sklonost grupnim aktivnostima, što je *stvarno* podstaklo razgovor. Divim joj se što je to priznala.

A onda su njihove oči pale na mene, ali sam ja žestoko zavrtela glavom.

„Ne gledajte u mene“, rekla sam.

„Hajde, Megs“, rekao je Hanter uz osmeh.

„Nemam kink. Dosadna sam poput vanile.“

Garet je začkiljio očima i pogledao me, a ja sam se ugrizla za donju usnu kako bih se suzdržala od stidljivog osmeha. „Uvek su to najtiše devojke.“

„Molim?“, nasmejala sam se.

„Kladim se da si ti najperverzija osoba za ovom stolom“, našalio se, a ja sam se glasno nasmejala.

Volela bih da je u pravu.

* * *

Nekoliko sati kasnije opraštali smo se na parkingu. Emerson me je dopratio do kola, kao što to radi svake nedelje, i smešio se dok sam vadila ključeve iz tašne.

„Garet ima neke lude ideje“, rekao je.

„Ima“, odgovorila sam, ne razmišljajući previše o tome.

„Mada, ova bi stvarno mogla da upali. Zar ne?“

Stigli smo do mojih kola i pogledala sam u njega. „Ne, mislim da ne bi.“

Snuždio se. „Zašto ne?“

„Zato što ne znam nijednu ženu koja je sama i kojoj bi bilo prijatno da podeli te informacije, a da se ne oseti iskorišćeno. Čim priznamo da smo makar malo perverzne, muškarci to dožive kao ličnu pozivnicu da preteruju.“

„Šta ako izvršimo bezbednosnu proveru članova? Uspostavimo zaštitne protokole. Sve to ženama učinimo primamljivijim.“

Nakrivila sam glavu i slegla ramenima. „Ne znam. Pretpostavljam da ja nisam najbolja osoba za razgovor o tome. Nisam tako... seksualna kao vi ostali.“

„Pa, ja to ne bih radio bez tebe“, odgovorio je, a moje usne su se razvukle u blagi osmeh zbog toga. Verovala sam mu i nisam znala šta to Emerson vidi u meni – što niko drugi ne vidi – ali moj život bi bio mnogo bolji kada bi više muškaraca prema meni imalo makar mrvicu tog poštovanja koje mi ukazuje.

„Pretpostavljam da je onda dobro što je to prosto luda ideja“, našalila sam se dok sam otključavala kola i otvarala vrata na mestu vozača.

„Ne mora biti“, dodao je, i zastala sam. Lagano sam se okrenula ka njemu s lošim osećajem u stomaku.

„Ozbiljan si.“

„Megi, budimo iskreni. Kompanija za koju radimo postojaće još tri meseca u *najboljem slučaju*. Ne želim da se prosto prebacim u neku drugu usranu kompaniju za zabavu koja nema nove ideje. Spreman sam za *naše* ideje. Mislim da nas četvoro možemo napraviti nešto čudesno.“

Žmirkala sam. „Sakupio si nas radi posla, zar ne? A ja sam sve ovo vreme mislila da smo prijatelji“, našalila sam se. On se đavolski osmehnuo.

„Voliš me“, rekao je uz prenaglašen osmeh.

„Ne, ne volim te“, odgovorila sam, bacajući tašnu na mesto suvozača. Nakon što sam ušla u kola i upalila motor, Emerson se nagnuo napred i zagledao u mene uz besraman osmeh.

„Kaži mi da ćeš mi pomoći. Ozbiljan sam, Megi. Mislim da bi ovo moglo biti sjajno, a ne mogu to da uradim bez tebe.“

Borbeni duh me je napustio i uzdahnula sam. Imam li izbora? Znam da je u pravu da će kompanija propasti; to se već dešava. A ako ne krenem dalje s Emersonom, biću primorana da se vratim organizovanju događaja ili ću raditi za nekog seronju koji će misliti da sam mu samo sekretarica, programirana da sluša naređenja i donosi mu kafu. Odbijam da se vratim na to.

Podižući pogled ka njemu s ozbiljnim izrazom lica, popustila sam. „U redu, ali to mora biti primamljivo za žene. Ne sme biti neka sumnjiva, jeziva aplikacija.“

Lupio je po mojim kolima i osmehnuo se. „Naravno. Kako god kažeš.“

„To mora biti prostor bez osuđivanja za *svakoga*. A bezbednost je vrhunski prioritet.“

„Slažem se“, odgovorio je s ozbiljnim izrazom lica.

„Mada, ne znam kako ćeš zaštititi članove ako ne budeš imao neku fizičku lokaciju na kojoj bi se sastajali.“

Rekla sam to više uzgred, ali Emersonove oči iznenada su se zacaklile i ponovo sam dobila onaj loš osećaj.

„To je sjajna ideja.“

„Ne“, brzo sam odgovorila.

„Da“, usprotivio se, „već imamo iskustva u vođenju klubova i organizaciji događaja.“

„I sad želiš da otvoriš klub za ljude kako bi se... sastali i šta? Imali seks?“

Vragolasto se osmehnuo i poželega sam da udarim glavom o volan. „Emerson, ne možemo da otvorimo seks-klub.“

„Zašto ne?“

„Zato što... Ja nisam... Ne mogu. To je...“ Mucala sam, a on je zurio u mene, čekajući da mu dam samo jedan validan razlog zašto je to loša ideja, ali činjenica je bila da ga nisam imala. Imala sam samo glasove u glavi koji su mi govorili da je seks nešto sramno i pogrešno, i mada je moj

Sara Kejt

racionalni um mogao da prizna da je to glupo, ta indoktrinacija bila je snažno usađena u mene.

„Razmisli o tome“, odgovorio je.

„Hoću.“

„Jer bilo bi haotično bez tebe.“

„Znam da bi.“ Nasmejala sam se.

Nakon toga je zatvorio vrata i posmatrao me kako izlazim s parkinga i uključujem se na put koji me vodi kući. Tokom vožnje ponovo sam se smejala njegovog ludoj ideji. Ukoliko Emerson misli da sam ja tip žene koja bi vodila neki seks-klub, on nije normalan.

Ili me uopšte ne poznaje... ili ja ne poznajem sebe.

Pravilo br. 1: Čarobnjaci su kreteni.

Bo

„Čarobnjak je bacio zrak bolesti. Baci proveru konstitucije.“

„Šta, pobogu, to znači?“, breкнуo sam se.

„Baci kocku.“ I bacio sam je, a igrači za stolom istovremeno su se trgli kada se zaustavila.

„Jebote, šta to znači?“, ponovo sam upitao.

„Znači da si mrtav“, rekao je pegavi seronja koji je sedeo preko puta mene, uobraženo se smešeći.

„Kako, jebote?“ Bacio sam formular svog lika i prostrelio ga očima, i kunem se da sam video kako se trgao.

„Bo...“, upozoravajuće je zastenjala Sofi pored mene.

„Šta? To nije fer. Taj tip može bukvalno da izmišlja pravila i sam odlučiti da je njegov glupi čarobnjak ubio mog varvarina? Ta igra je sranje.“ Dok sam pokušavao da mu otmem knjižicu iz ruke, osetio sam Sofinu šaku na ruci, pa sam zastao. Pogledao sam je i ustanovio da se zacrvanela u licu, posramljena mojim ispadom, pa sam brzo seo nazad na mesto i zaboravio na to. Pošto sam osetio da nas svi igrači posmatraju, odlučio sam da se ohladim.

Pogledao sam čarobnjaka s grimasom na licu, pa se ugrizao za jezik. Ma koliko da mrzim tu glupu, jebenu igru, sviđa mi se to što mogu da tu dovedem Sof, a ako se budem ponašao kao stvarni varvarin, pronaći će nekog drugog da je vodi na večeri igranja Laguma i zmajeva.

Pošto sam tehnički mrtav, to znači da moram da sedim i ništa ne radim dok ona nastavlja svoju kampanju. To je jebeno dosadno, ali je brzo prošlo – za jedan sat završili smo i konačno mogli da krenemo.

Dok smo se pakovali, primetio sam da je onaj kreten od čarobnjaka gledao u Sofi donekle predugo. „Hajdemo odavde“, progundao sam, povukavši je ka vratima radnje za prodaju stripova.

„Zdravo svima“, rekla je, a oni su uglas odgovorili: *Zdravo*.

„Zdravo, Sofi“, doviknuo je klinac za njom nekoliko trenutaka kasnije.

Nakon što smo ušli u kola, osetio sam kako me strelja očima. Konačno je prekinula tišinu. „Sad se sećam zašto sam te nekad mrzela.“

Šta, koji đavo? „Nekad si me mrzela?“, frknuo sam.

„Pa, prevario si mi sestru i ponašao se prema njoj kao govнар, tako da... jesam.“

„Jao“, odgovorio sam. „Ali čekaj... zašto me sad mrziš?“

„Oh, ne znam... možda zato što me blamiraš pred prijateljima i misliš samo na sebe.“ Dok sam usmeravao pogled ka njoj, osetio sam mrvicu kajanja.

„Zašto ti je stalo do tih štrebera?“

„To su moji prijatelji, Bo. A za slučaj da nisi primetio... i ja sam štreber.“

„Ali, ono, kul štreber“, odgovorio sam, smešeći joj se. Prevrnula je očima i spustila pogled na svoj telefon.

Kada je Sofina sestra, moja bivša, pre godinu dana počela da se zabavlja s mojim tatom, to je bilo jebeno, prokleta čudno. Još je bila gora činjenica to što sam bio prilično siguran da Čarlina mama i sestra ne mogu da me smisle. Zbog toga sam davao sve od sebe da situaciju učinim manje neprijatnom. Takođe, zbog toga sam se praktično pretvorio u šofera i partnera za igranje Laguma i zmajeva te petnaestogodišnjakinje.

„Ne sviđa mi se taj klinac čarobnjak. On ti nije prijatelj, zar ne?“

Naglo je okrenula glavu u mom pravcu. „Kajl? Da... Hoću da kažem, ne. Nije mi *prijatelj*, ali ga poznajem iz škole. Zašto?“

Vilica mi je pala dok smo se zaustavljali na semaforu, i šokirano sam je pogledao. „Jebote... da li si ti to zaljubljena u čarobnjaka?“

„Ne!“, ciknula je.

„Jesi“, odgovorio sam uz osmeh.

Nakrivila je glavu i uputila mi namršten, popreki pogled. „Čak i da jesam, ti si poslednja osoba na svetu s kojom bih pričala o tome.“

„Zašto? Ja dajem odlične ljubavne savete.“

Nasmejala se. „Tvoja bivša devojka sad se zabavlja s tvojim tatom, tako da...“

„Ponovo, jao. Večeras si zla.“

„Pa, to je istina.“

Bez obzira na to što je istina, zvuči kao uvreda, ali to joj nisam rekao. Umesto toga, nastavio sam da vozim i ponašam se kao da me to uopšte ne dotiče.

Više nisam ogorčen zbog Čarli i mog tate. Preboleo sam to. Nije me briga. Čarli nije bila jebena ljubav mog života niti bilo šta slično. Raskinuli smo. Bila je suviše zahtevna i suviše je zahtevala od mene... što je, kada se sad osvrnem na to, bio minimum minimuma, ali to i jeste razlog zašto sam potpuno *odjebao* bilo kakvo zabavljanje. Šta god da uradim, nije dovoljno, i nikog ne uspevam da usrećim. I obrnuto. Meni nijedna devojka ne drži pažnju niti u meni budi želju da joj dam nešto više.

Čarli prosto više odgovara mom tati i srećan sam zbog njih. Mogu da nastave da rade šta god da jebeno rade u tom njihovom čudnom klubu, a ja mogu da se pojavim na porodičnim okupljanjima uz takose utorkom sa osmehom na licu, i to je u redu.

U redu je.

„Dakle, da li ćeš razgovarati s njim?“, upitao sam Sofi nakon što smo ušli u kraj u kome živi. „Hoću da kažem, s čarobnjakom.“

„Verovatno ne“, odgovorila je, očigledno zaboravljajući da je upravo rekla da sam ja poslednja osoba na svetu s kojom bi pričala o tome.

„Zašto ne?“ Osetio sam zaštitnički instinkt u sebi, ali sam ostao hladnokrvan. Sofi je žilava i znam da želi da se prema njoj ponašam kao i prema bilo kojoj drugoj devojci, ali ne mogu da ne osetim nešto jača zaštitnička osećanja prema njoj. Ovih dana je teško biti tinejdžer, a jebeno transfbične osobe to joj posebno otežavaju.

„Zato što ne želim dečka“, odgovorila je jednoličnim glasom dok je kucala poruku na svom telefonu. Podigao sam obrvu, pripremajući se da joj postavim sledeće pitanje, što je ona očigledno osetila jer je podigla pogled i odgovorila mi pre nego što sam to uspeo. „I ne, ne želim ni devojku, ako je to bilo ono što si hteo da pitaš.“

Bilo je.

„Trenutno prosto ništa ne želim. Moja najbolja prijateljica Kloi ima dečka i to mi deluje veoma naporno. Zahteva mnogo posla i stresno je.“

Oteo mi se smeh iz grudi. „Pametna izbor.“ Hoću da kažem, ako neko zna kako je to biti naporan dečko koji je izvor stresa i koji zahteva da se s njim radi više nego što on to zaslužuje, onda sam to ja.

Dok sam zaustavljao kola ispred Sofine kuće, ona je posegnula za kvakom na vratima, ali sam je zaustavio. „Znaš, mislim da je pametno što izbegavaš tu dramu. Međutim, ako ti onaj mali kreten čarobnjak bude pravio neke probleme, isprebijaću ga.“

Nasmešila se i zavrtela glavom. „Znam da misliš da je to kavaljerski, i cenim to što brineš za mene, ali prebijanje budala neće ništa popraviti.“

„Ja ću se bolje osećati“, našalio sam se.

„Upravo tako. Želiš da isprebijaš tipove koji me zadirkuju da bi se *ti* bolje osećao.“

„Pa, šta želiš, štrumpfe?“ upitao sam, mada je plava boja koju je imala u kosi već uglavnom izrasla. Pretpostavljam da nije lako otestiti se nadimaka.

Uzdahnula je. „Kao prvo, nekog ko će me voditi na večeri igranja Laguma i zmajeva, a ko pri tome neće ljutiti gospodara Laguma.“

„Ubio me je!“

„Sam si sebe ubio onim nepromišljenim potezima“, usprotivila se. „Na koje sam te jasno upozorila, ali ti si varvarin od glave do pete. *Uništi, razvali, ubij*“, rekla je, očigledno mi se rugajući.

„Mislio sam da je to poenta.“

„Očigledno ti treba dodatno uputstvo. Treba ti neka devojka koju ćeš, za promenu, poslušati. Pronađi je i dovedi je na večer Laguma i zmajeva.“

Izvio sam obrvu. To je bilo malo verovatno.

Nakon što je videla koliko oklevam, nasmejala se i otvorila vrata kola. „Ili nastavi da budeš samoživi varvarin kao i dosad, s obzirom na to da svaki put završiš mrtav.“

„Znači li to da mogu doći i sledećeg petka?“ upitao sam.

Nakon što je izašla, zavirila je ponovo unutra sa osmehom na licu, prevrćući očima. „Ne moraš, znaš. Može me povesti neki prijatelj ili slično.“

„Kakav bih to stariji brat bio kada bih ti dozvolio da bez mene odeš na večer Laguma i zmajeva?“

„U tehničkom smislu... ja sam ti pre tetka.“

„Da to više nikad nisi rekla“, suvo sam odgovorio. „Osim toga, ma koliko da me nervira onaj kreten od čarobnjaka, volim da idem s tobom. Zbog tebe izgledam kul, štrumpfe.“

Nasmejala se i ponovo zavrtela glavom. „Hvala, Bo. Vidimo se sledeće nedelje.“

„Vidimo se sledeće nedelje“, rekao sam, a ona je zatvorila vrata automobila i potom ušla u kuću.

Dok sam se vozio kući, pomislio sam da bi možda *trebalo* da dozvolim nekom drugom da vozi Sofi. Hoću da kažem, počeo sam tamo da je vodim kako bih učinio uslugu Čarli, ali više joj ništa ne dugujem.

Pravilo br. 2: Ponekad prosto moraš da se osmehneš i slažeš.

Megi

„Ja sam idiot.“ Dok sam stajala nasred dvospratnog ulaza u potpuno praznu kuću koja je sad pripadala meni, začula sam delikatan eho svog glasa koji se odbijao od drvenog poda (kom bi dobro došla dorada) i praznih zidova (kojima bi dobro došlo krečenje). „Ja sam idiot!“, povikala sam, ovaj put uživajući u odjekivanju sopstvenog glasa kroz prazan prostor.

Ringo, moja danska doga od trideset i pet kilograma, galopom se vratilo u prostoriju nakon što je detaljno onjušio našu novu kuću. Deluje mnogo manje zabrinuto zbog selidbe, naročito zato što ova kuća ima i dvorište u kome može da uživa.

Štikle su mi odzvanjale po podu dok sam išla ka kuhinji u zadnjem delu. Spustila sam kupoprodajni ugovor na kuhinjsku ploču od kvarca – za koju je, hvala bogu, delovalo da je u prilično dobrom stanju – i dala sve od sebe da uočim potencijal kuće, a ne rđu, prašinu i masnoću.

U šta sam se to, pobogu, uvalila? Zašto samici u tridesetim godinama treba ogromna kuća? To što Emerson Grant poseduje špansku kuću u kolonijalnom stilu od trista kvadrata ne znači da i ja treba da je posedujem. A opet, eto me nekako tu, s ključevima u rukama.

Zašto ne bi trebalo da imam ogromnu kuću? To što sam sama ne znači da je ne zaslužujem. Mogu da je priuštim. Prethodna kuća je bila dobra, ali sam gostinjsku spavaću sobu koristila kao kancelariju, što nije bilo baš zgodno kad je Hanter u njoj živeo dva meseca.

Dakle, sad imam apartman za goste i kancelariju i, dođavola, zaslužujem to.